

Πρώτος ο θεός Απόλλωνας είδε κι αγάπησε την νύμφη Οθρηίδα. Έτσι, λένε, γεννήθηκε ο Φάγρος, που, μεγαλώνοντας έγινε βοσκός. Την Οθρηίδα όμως την είδε κάποτε και ο Δίας. Κι αυτός την ερωτεύτηκε κι έσμιξε μαζί της. Γεννήθηκε ένα αγοράκι που η μητέρα του το άφησε στο δάσος, επειδή έτρεμε την οργή της Ήρας. Όμως, ένα σμήνος μέλισσες, σταλμένο από τον Δία, βρήκε το μωρό και το τάζε μέλι. Ώσπου, μια μέρα, περνώντας από εκεί, το είδε ο Φάγρος και το πήρε να το αναθρέψει χωρίς να ξέρει ότι ήταν ο μικρός του αδελφός. Κι επειδή βρήκε τις μέλισσες να το τάζουν μέλι, το ονόμασε Μελιτέα.

Μεγαλώνοντας, ο Μελιτέας κατέβηκε στην Φθία, συγκέντρωσε τους σκόρπιους δυνατούς της περιοχής κι έκτισε μια πόλη που την είπε Μελίταια ή Μελίτη. Έγινε βασιλιάς της. Πολύ σκληρός βασιλιάς, σωστός τύραννος για τους υπηκόους του. Και είχε πληρώσει κατασκόπους να γυρνούν την χώρα και να εντοπίζουν τις πολύ όμορφες κοπέλες, πριν αυτές παντρευτούν. Τις άρπαζαν και του τις πήγαιναν και τις υποχρέωναν να κοιμηθούν μαζί του.

Η Ασπαλίδα ήταν η πιο όμορφη κοπέλα της περιοχής, κόρη του ευπατρίδη Αργαίου που την έκρυβε, να μην την δουν οι άνθρωποι του Μελιτέα. Μάταια. Οι κατάσκοποι του βασιλιά την ξετρύπωσαν. Μπροστά στον κίνδυνο της ατιμώσης, η Ασπαλίδα αυτοκτόνησε. Ο αδελφός της, Αστυγίτης, είδε το νεκρό κορμί της να κρέμεται κι ορκίστηκε ότι δεν θα το θάψει, πριν να πάρει εκδίκηση. Ήταν νέος και αμούστακος κι εύκολα μπορούσε να περάσει για κορίτσι. Κι όταν οι κατάσκοποι ήρθαν να πάρουν την κοπέλα, μη γνωρίζοντας ότι είχε κρεμαστεί, ο Αστυγίτης φόρεσε τα ρούχα της αδελφής του, έκρυψε κι ένα σπαθί κάτω από αυτά και βγήκε να τους ακολουθήσει.

Οι άνθρωποι του βασιλιά δεν κατάλαβαν, ποιον πήγαιναν στον εργοδότη τους. Έμπασαν τον Αστυγίτη στον νυφικό θάλαμο του παλατιού και τον άφησαν εκεί. Όταν φάνηκε ο Μελιτέας, ο νέος έβγαλε το σπαθί του και τον σκότωσε. Βγήκε κι ανάγγειλε τον θάνατο του τύραννου. Οι κάτοικοι τον υποδέχτηκαν ως ήρωα. Πήραν το πτώμα του Μελιτέα και το έριξαν στο ποτάμι. Έπειτα, όλοι μαζί κίνησαν να κηδέψουν την άτυχη Ασπαλίδα. Δεν την βρήκαν. Το κορμί της είχε εξαφανιστεί και η θηλιά του σχοινοῦ κρεμόταν αδειανή. Βγήκαν έξω. Πλάι στο άγαλμα της Άρτεμης υπήρχε ένα ξύλινο άγαλμα (ξόανο) της Ασπαλίδας. Την είπαν Ασπαλίδα Αμειλήτη Εκαέρη. «Κάθε χρόνο», παραδίδει ο Αντωνίνος Λιβεράλης, «οι παρθένες της πόλης κρεμούσαν από το ξύλινο άγαλμα μια κατσίκα μικρή που ακόμα δεν είχε σμιξει με τράγο, για να θυμούνται όλοι ότι η Ασπαλίδα πέθανε παρθένα».

(τελευταία επεξεργασία, 12 Ιουλίου 2021)